

Jessie Greengrass

ROMAN

ISSIZ EV

Çeviri:
Rabia Elif Özcan

Pauly kreşe artık sadece sabahları gidiyor. Böylece bana da etrafı toparlayıp alışverişi yapacak zaman kalıyor. Onu öğle yemeğinden hemen önce okuldan alıp eve getirdim o gün. Kısa mesafeyi el ele tutuşarak yürüyoruz.

Pauly'nin dikkatini çeken şeylere, yapraklara ve böceklerle, araba plakalarına, atılmış cips paketlerine bakmak için arada duruyoruz.

“Ah Pauly, lütfen o çöpü alma. O pis.”

“Ama Caro, rengi yeşil–”

Öğle yemeğinde sandviç yedik. Sonra bulaşıkları beraber yıkayıp parka gittik. Salıncakta sallandık. Birlikte eve döndük. Çay içtik. Oynadık. Banyo. Hikâyeler. Yatak. Pauly uyuduktan sonra da yine bulaşıklar, ütü, temizlik işleri. Her gün aynı şeyler. Ve bu rutinde korkularımın değiştiğini fark ettim. Gelecek, yalnızca dönem yarısına kadar geçen haftalardan ibaretti. Müze gezileri, şehir tarlaları, sinema için seyahat planları, sonra yine kreşe dönüş. Her şeyin bir biçimi vardı ve bu şekilde ilerliyorlardı. Gelecek, artık önemini yitirmiş gibiydi. Yine de başımıza geleceğini biliyordum tabii. Atıştırmalık havuçları keserken, ördekleri yulafla beslerken, yakalamaca oynarken, berelenmiş dizlerimize yara bandı yapıştırırken geliverecekti. Kendi hayatımı Pauly'ninkine uydurmuştum, çünkü bana ihtiyacı vardı. Ya da belki benim ona ihtiyacım vardı. Yüzüme doğrudan bakıp gülümsemesine, bana söylediği bahanelere ihtiyacım vardı. Başka bir yerde daha olamazdım, çünkü buradaydım işte. Garip yanı da bu ya, Francesca'yı affe-

demem çünkü dünyayı Pauly'ye tercih etti. Kendimi de affedemem, çünkü ben tercih etmedim. Artık Francesca'ya öfkeli değilim. Uzun mesafeler boyunca evle nehir, nehirle deniz arasında koşarken Francesca'nın ne yapmaya çalıştığını anladım aslında. Ama aynı şeyi benim için yapacak kim vardı ki yanımda? Neticede hayatta kalan birkaç kişi olarak affedilemez ve affeden olmaktan başka ne seçeneğimiz vardı? Bizim yerimize yaşaması gereken herkes gitmişti veya açlıktan ölüyorlardı şimdi. Bizse burada, tepedeki bu evde yaşıyor, yumuşacık topraktan patates topluyorduk.

xxviii

Pauly büyük eve gelmeden bir bahar öncesinde Francesca ile babam, evden neredeyse tamamen uzaktaydı. Hava da epey sıcaktı. Şubat ayının son haftasından mart, nisan boyunca mayısa kadar her gün açık, berrak ve öyle olmamasına rağmen yaz günü gibi ışıltılıydı. Öğleden sonraları Pauly bahçede çıplak oynardı. Bir böcek bulmak için çalılara yokluyor, su bidonundan ayağıma su döküyor, ben de suyun soğukluğundan çığlıklar atıp gü-lüyordum. Francesca'nın kocaman güneş şapkasını takı-yordum. İkimiz de şortlarımızı ve sandaletlerimizi giyip dışarı çıkıyorduk. Evlerin, kaldırımında bıraktığı gümüş renkli gölgelerinde koşuyor, bizi karşılamak için yerden yükselen sıcağı duyumsuyorduk. Bunun, ateş sıcaklığı ve bir çeşit hastalık alameti olduğunu biliyorduk. Hava fazla inceydi ve yerdeki çimento fazla kalındı. Yani tüm şehir sıcaklığı emiyordu. Ama yine de kendimizi buna, güneşe kaptırmadan edemiyorduk. Güneşin ışıkları be-denlerimize erişip balmumu gibi yumuşatıyordu her ya-

nımızı. İnsanlar parklarda vakit geçirmek için işten erken çıkıyordu. Çocuklar kapı eşiklerinde durup sarkan buz parçalarını emiyordu. Otobüslerde yolcular birbirlerine gülümsüyordu. Öyle bir neşe, öyle bir samimiyet vardı ki havada, sanki kışı çoktan geride bırakmıştık. Pauly ile günübirlik gezilere çıkıyorduk. Ağaçların kendine özgü serinliğini duyumsamak için şehrin doğusundaki ormana gidiyorduk. Nehirde yüzmek içinse doğuyu tercih ediyorduk. Kaldırımlardan, beton yığınlarından uzakta sıcaklık daha az hissediliyordu. İnsanlardan uzakta normal olduğumuz kurgusunu sürdürmek daha kolaydı. Ama bir geyik parkındaki yüksek çimenliğe varınca çekirge aradık ama hiçbir yerde bulamadık. Arıların vızıltısı da kesilmişti. Kuşlar sessizdi. Pauly'yi, babamla gittiğimizi hatırladığım, frenk eriği ağacının olduğu bir yere götürdüm. Dallardan yumuşak meyveleri toplayabilmem için babam beni yukarı, başının üzerine kadar kaldırırdı burada. Ne kadar da tatlı olurdu o meyveler, suları dirseklerimden akardı. Ama şimdi ağaç çırılçıplaktı. Dalları gevremiş, yapraklarıysa kuru toprakta kahverengi bir örtü gibi yayılmıştı.

xxix

Büyük yatakta Pauly kıvrılıp uyurken ben de yanına uzandım. Kalan serin havayı içeri almak için pencereyi açık bırakmıştık. Aralıktan şehrin seslerini duyabiliyordum. Uğuldayan ve gürleyen trafik, siren çığlıkları, trenlerin sesi... Bir yerlerde parti yapıyorlardı. Ritmik bas vuruşlarını, arada bir patlayan kahkahaları duyabiliyordum. Birileri, bağırarak anlaşılmayan şeyler söylüyordu. Yanı başımdaki telefon çaldı. Yurt dışından bir numara arı-

yordu. Açtım, yataktan usulca inip Pauly uyanmasın diye odadan çıktım.

“Efendim?”

“Caro? Benim. Baban.”

Sesi yorgun geliyordu. Francesca ile bulunduğu yer, Amerika'nın doğu kıyısı buradan beş saat gerideydi. Yani en fazla ikinci saatleriydi herhalde. Ama belki tüm gece ayakta kalmışlardı; bir konferans merkezinin masası etrafında, sorunun nerede olduğunu anlamaya uğraşmışlardı yine. Babamın sesini duyunca sevindim:

“Baba!”

İç çekişini duydum.

“Üzgünüm, ama burada sandığımızdan daha uzun süre kalacağız.”

Merdivenlerin üst basamağında oturup başımı duvara yasladım.

“Üzgünüm,” dedi sesine gerçekten yansıyan duygularıyla.

“Neler oluyor?”

Soruma cevap olarak başka şeyler söylemeye başladı.

“Paul’ü tepedeki eve götürmeni istiyorum. Eşyalarınızı toplayın şimdi. Sabah da oradan ayrılın. Tamam mı? İlk iş olarak. En erken trene binin.”

“Neler oluyor? Kötü bir şey mi var?”

Arkasındaki boşlukta bir klik sesi duydum. Açılan bir kapı sesi gibiydi, birileri onu çağırıyordu sanki.

“Tamam, birazdan,” dedi babam bir başkasına. Sonra bana döndü,

“Gitmem gerek. Seni seviyorum Caroline. Pauly’yi de seviyorum. Ona söyle olur mu?”

Sonra ikimizin arasındaki boşlukta hat kapanmadan önce Francesca’nın sesini duydum, *Zamanımız kalmadı*–

Oturduğum yerde kaldım; tekrar aramayacağından emin olana dek karanlıkta merdivenlerin tepesinde bekledim. Sonra Pauly’nin deniz yıldızı gibi boylu boyunca uzandığı yatağa döndüm.

xxx

Pauly uyurken bir yürüyüş çantası hazırladım. İçin pantolon, tişört, çorap, diş fırçası, macunu ve sabunla doldurdum. Pauly’nin kendi çantası vardı, katlanınca oturağa dönüşen tekerlekli bir uğurböceği. İçine yağmurluğunu, lastik çizmelerini ve birkaç oyuncakını koydum. Yolculuk için sandviç hazırlayıp başka bir askılı çantaya koydum. Yanımıza babamın fotoğraflarından almadım hiç. Büyükannemin kolyesini ya da önceki yıl Pauly’nin doğum günüm için yaptığı kartı da almadım. Ama zaten onları almayı düşünsem de ne işe yarayacaklardı ki? Keşke Penguin Books’tan İngilizce Şiirler kitabımı, sarımsak ezeceğimi koysaydım. Ve Pauly’nin saçını kesmek için Francesca’nın kullandığı makası alsaydım.

xxxı

Pauly'nin yanına sessizce kıvrılıp sıcak ayağını nazik hareketlerle yana itmeden önce aşağı inip televizyonu kapattım. Karayipler'den çıkan bir fırtına, bir anda batı kıyılarını vurmuştu. Şimdi de birkaç saate varacak kadar şiddetli bir hızla belli bir güzergâh takip etmeksizin Florida'ya doğru ilerliyordu. Oradaki hava koşulları zaten çok zordu, her şey aşırıya kaçıyordu. Kentin tahliye edilmesi tavsiye ediliyordu, ama bu da mümkün olmayabilirdi.

“Nasıl olur da bu kadar az uyarı yapılır,” diye sordu televizyon stüdyosunda oturan takım elbiseli adam.

Karşısındaki, saçları dağınık duran ve alelacele giyinip çıkmış gibi buruşuk bir tişört giyen kadınsa aklı başka bir yerdeydi sanki:

“Bu koşullara daha önce rastlamadık hiç. Onları örnekleyecek uygun bir modelimiz yok.”

Adam daha da bastırdı:

“Yani demek istiyorsunuz ki aşırı hava olaylarına karşı artık sağlam bir uyarıyı öngöremeyeceğimiz bir geleceğe bakıyoruz, öyle mi?”

“Evet,” dedi kadın. “Demek istediğim tam da bu.”

xxxii

Francesca'nın güvende olmayacağını düşünememiştim. Babamın da aynı durumda olduğunu sanıyordum, çünkü birlikteledi. Francesca önemliydi. Ona bakılması gerekiyordu. Bazı planlar olmalı, diye düşündüm, en azın-

dan bir sığınak ya da baraka. Sonrasında da belki hepsi başından beri Francesca'nın planıdır, dedim. Tüm diğer umutlarını yitirmesinin üzerine, üstelik uzun zamandır hakkında endişe duymadığı şeyleri kaybettikten sonra böylesi istisnalar artık geçerli değildi. Artık hiçbirimiz serbest bırakılmayacaktık, o bile. Ne gücümüz, ne varlığımız, ne adımız, alışkanlıklarımız bizi sonunda kurtarmaya yetecekti. Ama son birkaç ay ve haftadır Pauly için istisnai bir durum oluşturmaya çalışıyordu. Böylelikle diğerlerinin aksine, hiç değilse Pauly güvende olacaktı. Hepimiz hava koşullarının insafına kalmıştık, ama aynı ölçüde değil.

xxxiii

Sabahleyin Pauly'yi giydirdim ve kahvaltısını yaptırdım. Ellerini yıkamaya gittiğinde haberlere göz attım, ama herkes beklenen fırtınanın vurduğunu konuşuyordu sadece. Sıra dışı bir şiddette çarpmıştı fırtına. Üstelik ana merkezi, Francesca ile babamın kaldığı şehre yakın bir bölgedeydi. Onlardan da bir haber alamamıştım. Pauly'nin morali bozuktu; zıtlışıyordu, huysuzluk çıkarıyordu. Böylece tostunu yemesi için onunla mücadele etmek, ona giysileriyle ayakkabılarını giydirmek, endişelerimi bir yana bırakıp sadece kendimize odaklanmak daha kolaydı.

“Ama ben gitmek istemiyorum,” dedi mızızızlanarak.

“Gitmek zorundayız Pauly.”

“Neden? Neden gitmek zorundayız?”

“Çünkü babam bunu yapmamızı söyledi. Bir macera olacak bizim için.”

“Hayır, olmayacak.”

“Peki tamam, olmayacak. Ama yine de gitmemiz lazım. Hadi ayakkabılarını giy.”

Otobüs durağında Pauly tekerlekli valizinin üstüne oturup ayaklarıyla daireler çizmeye başladı. Otobüse bindik, otobüsten indik. İstasyona girdik. Meydan epey kalabalıktı. Pauly’yi, bir sandviç büfesinin dibindeki kirişin yanında, çantalarımızın başında bırakıp biletlerimizi almaya gittim. Kolay değildi; kuyrukta beklerken kalkan otobüslerin listelendiği panoya bakmamaya çalışıyordum. Altından şerit halinde geçen haberlerde rüzgârdan bükülen ağaçlar, kordonları vuran dalgalar anlatılıyordu. Trenimizin kalkma saatine daha bir saat kırk beş dakika vardı. Pauly’yi bir kafeye götürdüm. Plastik şişelerde meyveli içecek ve küçük paketlerde satılan çikolatalı kruvasanlardan yedik. Şimdi bile tadını hâlâ damağımda... Ucuz, yağlı çikolata ve çevresine sarılmış hamur gibi çörek, paketin içinde bayatlamış, bildik bir tat. Pauly kendininkini bitirmek istemedi. Biz de masanın üzerinde bırakıp çağrısı yapılan platforma gittik. Ne kadar savurgan göründüğümüzü düşünmek tuhaf geliyor. Ne kadar dikkatsiz... Kaybetmek zorunda kaldıklarımızdan ne kadar da habersizdik. Kendi yetiştirip öğüttüğümüz undan Pauly’nin yaptığı tatsız ekmekler dışında bir şey yemeyeli ne kadar olmuştu? En kötü yiyeceği bile öylece ardımızda bırakıp gidebildiğimiz günlerin üzerinden ne kadar zaman geçmişti?

“Hadi, Pauly. Acele et. Treni kaçırmak istemeyiz.”

Kalabalık meydana yol açar açar ilerleyerek platforma ulaştık ve trenimizi bulduk. Koltuklarımıza yerleştik. Oturduk.

xxxiv

İstasyon istasyon gezerken tren boşaldı. Sabahleyin kuyruk kısmında doğuya doğru ilerliyorduk, öğleden sonraysa şehrin dışına varmıştık, tarlalara açılan sokaklarında bir dizi bayrağın asıldığı küçük kasabaların devamı olarak, şehrin ötesine uzanan arazilerdi buralar. Sonrasında bir orman ve ardında nehrin kıvrımları yer alıyordu. Beyaza boyanmış köprüde bekleyen çocuklar, ziyafetlerin döşendiği bir köy, atların koştuğu tarlalar... Çitlerin arasında pembe renkli evler diziliyordu. Tanıdık gelmeyen duraklarda kimsecikler yoktu. Yolculuğun sonunda yalnızca bizimle kalan bir başka kadın vardı. İki koltuk önümüzde oturuyor ve dönüp dönüp bana bakıyordu. Pauly pencereye hohlayıp buğulanan camın üzerine yüzler çizmeye başladı.

“Kes şunu Pauly.”

İstemediğim kadar sert çıkmıştı sesim, çünkü öndeki kadının gözleri üzerimdeydi. Ama sıkılmış olmak Pauly'nin suçu değildi nihayetinde. Bir an için utandım.

“Özür dilerim Pauly, öyle sert konuşmak istemedim.”

Koltuğunda ayağa kalktı.

“Yerine otur,” dedim. Tekrar koltuğuna yaslandı. Kollarını önünde kavuşturup pencerede beyaz bir kuş görene kadar somurttu.

“Bak Caro! Ak balıkçıl kuşu!”

“Güzel kuşlardan mı?”

Sorumu başıyla onaylayarak yanıtladı.

Önceki kış Pauly bir kuş meraklısının rehberini bulmuştu evdeki kitaplıkta. O zamandan beri saatlerini bu kitaba bakmakla geçiriyordu. Kuş adlarını sesli okumamı istiyor, özelliklerini anlattırıyor, yumurtalarını tarif ettiriyordu. Ama tüm bu bilgiler benim aklımdan çoktan uçup gitmişken Pauly hepsini ayrıntısıyla hatırlıyordu.

“Bir tür balıkçıl diyebiliriz,” dedi. “Ah, ne kadar da güzel, değil mi?”

Öyleydi de gerçekten. Bir hayalet kadar soluk, uzun, gölün kenarında kımıldamadan duruyordu. Gizlice onu izlemeye koyulduk.

Son durakta yanımızdaki kadın da inince yalnız kaldık.

“Bir sonraki durakta ineceğiz Pauly,” dedim. “Neredeyse geldik.”

Ayağa kalktık. Eşyalarımızı ve çantalarımızı aldım. Tren yavaşladı, amortisörlerle durdu. Biz de ayaklarımızı boş platforma uzatarak indik. Yakıcı güneşin altında çevremizdeki her şey kusursuz bir durgunluğa sahipti.

xxxv

Şehir, tepedeki evimizden yaklaşık on üç kilometre uzaklıkta, köyün yolla ayrılmış öteki yarısındaydı. Bir taksi tutarız diye düşünmüştüm ama hafta sonu erken vakti ve durak boştu. Tıpkı sokaklar gibi. Kimsecikler yoktu,

yollarda araba kalmamıştı. Telefonumu kontrol ettim ama internet bağlantısı da yoktu. İstasyonda bilet gişesi bulunmuyordu. Sadece kartınızı içine sokup bilet alabileceğiniz bir makine ve kepenkleri indirilmiş bir pencere vardı. Panoda bir taksi şirketinin numarasını ilişitirilmiş olduğunu gördüm. Aradığımda sadece kopmuş bağlantı hattının sabit sesini duydum. Hava, sıcaklıkla ürperdi adeta. Toz ve lavanta kokusu hissediliyordu.

“Otobüse binebiliriz,” dedim Pauly’ye. Sesim, umursamazmış gibi görünme çabamla titriyordu. Zaman çizelgesini kontrol ettiğimde bir sonraki otobüsün ertesi günden önce gelmeyeceğini gördüm. Çantalarımızı, istasyon kapısının üstündeki tentenin gölgesi altında üst üste yığıp Pauly’yi üzerine oturttum.

“Kıpırdama. Ben bir taksi bulmaya çalışacağım. Fazla gecikmem.”

Yakınlardaki caddelerde olabildiğimce hızlı yürüdüm, ama hiçbir yerde taksi bulamadım. Ayrıca Pauly’yi de o kadar uzun süre yalnız bırakmaktan korkuyordum, etrafta dolanmaya başlayabilir ya da birileri onu bulabilirdi. Postaneye girdim. Tezgâhta bir kadın oturmuş, elindeki telefonu karıştırıyordu.

“Affedersiniz, taksi çağırabileceğim bir numara biliyor musunuz?”

Kadın, başını belli belirsiz kaldırarak omuz silkti. Elime bir numara verdi. İstasyonda bulduğumdan farklıydı bu, ama aradığımda yine defalarca çalmasına rağmen açan olmadı.

“Kimse açmıyor. Ne yapmalıyım şimdi? Yanımda küçük bir çocuk da var.”

Kadın yine omuz silkti.

“Ben olsam barı denerdim,” dedi. “Sahibinin oğlu bazen getirip götürüyor.”

Neredeyse ağlayacağımı fark ettim. Aşağılandığımı görmezden gelip yan kapıdaki bara girmemin tek nedeni, Pauly'nin beni bekliyor olmasıydı. Barın içi serin ve loştu. Yuvarlak masaların çevresine oturmuş adamlar, ellerinde bardaklarla televizyona bakıyorlardı. Ekranda Francesca'nın bir fotoğrafı, bir video görüntüsünün üzerinde yansıtılıyordu. Altyazıda bir otelin ön cephesinin yerle bir edildiği yazıyordu. Ekranda gösterilen delikten yatakları, giysi dolaplarını ve kanepeleri görebiliyordum. Sonra kamera durdu; bölünmüş betonun içinden kırık bir kemik gibi fırlayan bükülü metal çubuğu gördüm. Molozla karışık kahverengi bir su, lokanta pencerelerinden fişkırıyordu. Ekranın altında akan yazıda şu satırları okudum: *Benzeri görülmemiş fırtına sebebiyle çevreci aktivist ve akademisyenin hayatından endişe ediliyor.* “Yardım edebilir miyim tatlım?”

Epey uzaktaki birinden gelmiş gibiydi soru. Ama her neyse, hiçbir cevabım yoktu. Döndüm ve caddeye, gün ışığına çıktım tekrar. Pauly'nin bavullarımızın üzerinde oturup topuklarını kaldırıma vurduğu istasyona gittim.

“Taksi bulamıyorum,” dedim. “Yürümemiz lazım.”

Güvenle, hiç şikâyet etmeden bana bakıp ayağa kalktı, gülümsedi.

“Çok uzak mı Caro?”

“Fazla değil.”

Böylece yürümeye başladık.

xxxvi

Bazen uykunun en derin anında onları hâlâ duyabiliyorum, babamla Francesca'yı. Babam *seni seviyorum Caro*, diyor; Francesca da araya girip *Zamanımız kalmadı*, diye onu çağırıyor.

Her şey nasıl da çabucak darmadağın oldu sonunda. Bir gün önce her şeye karşı dayanıklı gibi görünen, cam ve gücün kuvvetiyle pasparlak ışıldayan şehir, deniz tarafından yutulmuştu. Üzerine kurulduğu topraklar geri gelmeyecekti. Babamla Francesca geri gelmeyecekti. Bunların tümü bir bedeldi. Ama başımıza her ne gelirse gelsin her şeyin düzeleceğine inanıyorduk yine de.

xxxvii

Denize doğru nehri takip ettik. İlk başta şehrin kenarlarına ilerledik, yeni yapılan toplu konutları ve oyun parklarını, ilkokulu, otoparkı olan süpermarketi, hazır yemek büfelerini ve benzin istasyonunu geçtik. Pauly yanımda yürüyor, elimi tutuyordu.

“Susadım,” dedi.

Ona şişemizden kalan suyumuzdan biraz verdim. Güneşin altında kalan çantamın içinde iyice ezilmişti. Başta yol asfalttı. Yanındaki nehir, kahverengi suyuyla yatağında usulca akıyordu. Ama çok geçmeden tarlalara girdik. Yeşil

pancar başları, mısırlar ve buğday başakları. Nehir genişledi. Bir toprak set vardı. Tepesinden yürüyerek geçtik. Patika daraldı, oluklar açıldı. Sırt çantam ağırdı. Pauly, yorgun adımlarla önümde yürüyerek yavaşladı. Yanında sürüklediği valizi, minik tekerleri üzerinde zıplıyor, öbek öbek toplanmış çimenlere saplanıyordu. Pauly yalpaladı, sonra yine sendeledi.

“Gayet iyi gidiyorsun,” dedim. “Az kaldı, yaklaştık.”

Ama gerçekte ne kadar yolumuzun kaldığını bilmiyordum. Güneş yakıyordu. Denizin kokusunu alabiliyordum sanki. Tarlaların bitiminde çalılıklar geldi. Ardından da ormanlık. Pauly ağlamaya başladı.

“Çok yoruldu Carro. Ayaklarım ağrıyor.”

“O zaman biraz otur şurada. Dinlen. Ben çabucak geleceğim.”

Patikada onu bacaklarını uzatmış halde bırakarak çantaları alıp nehirden uzağa doğru yürümeye başladım. Toprak setin yanından aşağı, ormana ilerledim. Ormanın kenarında yenice büyümüş çalılıkları, böğürtlenlerden fırlayan kamçı gibi dalları iterek derinlere yürüdüm. Sonunda eski meşelerin olduğu yere geldim. Gövdeleri aşağı eğilmişti. Yosunla kaplanmış dalları iyice uzamış, birbirine asılmıştı. Çantamı leğenlerden birine tıktırdım. Böylelikle yere değmeyecek ve şansım varsa kuru kalacaklardı. Pauly'nin valizini de üstüne dengeleyerek koydum. Bu da bitince bir an için durdum. Ormanın sesleriyle çevrelenmiştim. Hışırtılar ve hızla kaçışan adımlar, sayısız kuşun şarkısı. Bu şekilde daha ne kadar

yol alacaktım acaba? Ama başka ne yapabilirdim ki zaten? Dönüp tekrar patikada ilerledim geriye doğru. Pauly, gözyaşlarından sıırıslıklam olmuş yüzüyle beni bekliyordu. Onu yerden kaldırıp sırtıma aldım. Ellerini boynuma doladım, ben de kollarımla arkasından sardım. Yeniden yürümeye koyuldum. Bir ayak, diğerinin önüne adım adım... O an babamı ya da Francesca'yı düşünmedim. Aklımda sadece bacaklarımdaki ve sırtımdaki ağrı vardı. Sanki kollarıma ısıtılmış kablolar dolanmıştı. Ayaklarımanın altındaki zemin sivriydi. Ve zaman yitip gitmişti. Dünya yok olmuştu. Geriye sadece Pauly kalmıştı, bir de ben ve patika. Çantaları almak için hiç dönmedim.

xxxviii

Denizi gördüğümde karanlık çökmek üzereydi. Ufukta incecik, gri bir çizgi belirmişti. Pauly ise uyuyakalmıştı. Gevşek başı omzumun üzerine düşüyordu. Nehir burada iyice yavaşlamıştı artık. İki yanında yeşil ve bomboş çayır-lıklar vardı. Üstünde de uçsuz bucaksız gökyüzü. Sonunda yeniden patikayı fark ettim. Nehirden uzaklaşıyor, sazlara karışüyordu. Aralıklarla oluşan minik kanallar boyunca asılı ahşap levhalar, yolları birbirinden ayırıyordu. Nehir suyuyrsa durgun, koyu ve derindi. İlk yıldızlar parlamaya başlamıştı. Her adımda çekinerek biraz daha çabalıyordum ama sonunda gelgit havuzuna ulaştık. Sonra ilk defa temizlenmiş olduğunu gördüm. Hatırladığım çalı çırpı yoktu. Fundalıkların sınırını çizen, porsuk ağacından yapılmış çitler özenle budanmıştı. Ancak şaşıramayacak kadar yorgundum. Kıvrımlı geçitten içeri girdim. Ne ki tohuma kalkan bir bahçe ve darmadağın, karanlık bir ev

yerine elma ağaçlarının arasında taze çimen ve pencerele-
rinden ışık saçan bir evle karşılaştım. Bir kız bana doğru
yürüdü. Evden gelmişti. Bana doğru uzanıp uyanmaması
için Pauly'yi sırtımdan nazikçe indirdi. Sonra önüme
geçip yürümeye başladı. Yeniden bahçeye, ardından eve
doğru onu izledim ben de. İşte böyle geldik bu eve, sonra
da hiç ayrılmadık.